

VERTIGO

NR. 71 | APRIL 2022

Wingwekkende dosis cinema

MOOOV
VORTEX
NOWHERE
KIND HEARTS
DE VERTIGO AWARDS

**8 JAAR
VERTIGO**

**THE UNBEARABLE WEIGHT OF
MASSIVE TALENT**

FRAKAS PRODUCTIONS PRESENTEERT IN COPRODUCTIE MET THE JOKERS FILMS IN SAMENWERKING MET ONE EYED

HAPPY BIRTHDAY VERTIGO!

BENOÎT POELVOORDE MÉLANIE DOUTEY ALBA GAÏA BELLUGI

INEXORABLE

EEN FILM VAN FABRICE DU WELZ

MET JANAIÏNA HALLOY FOKAN JACKIE BERROYER ANAËL SNOEK

20/04/22

JEF wenst Vertigo

J'E.F

de Beste Verjaardag Ooit

Vanaf 30 maart in de zalen

f /jeugdfilm jeugdfilm.be @jeugdfilm

Orphans of the City

Samuel's Travels

Leef

Summerlight... and then comes the night

Two to Tango

Kanun

Cine
MEMBER

Hét filmhuis thuis

FELICITEERT VERTIGO MET HAAR 8-JARIG BESTAAN!

VLAAMSE PRACHT
en meer dan 1000 andere arthousefilms

Wekelijks nieuwe toevoegingen. Onbeperkt streamen voor € 9,99 p/maand. Altijd opzegbaar.

Polar Bear feliciteert Vertigo met hun verjaardagseditie!

GA NAAR WWW.CINEMEMBER.BE EN PROBEER TWEE WEKEN GRATIS!

Winner
Silver Bear
71st Internationale
Filmfestspiele
Berlin
Grand Jury Prize

Wheel of Fortune and Fantasy

CONTES DU HASARD
& AUTRES FANTASIES

A FILM BY
RYUSUKE HAMAGUCHI

DIRECTOR OF
DRIVE MY CAR

SEPTEMBER FILM www.septemberfilm.be [f](#) [t](#) [i](#) [c](#) /septemberfilmb

RELEASE 27-4

HAPPY BIRTHDAY VERTIGO!

- 9 VOORWOORD
- 10 THE UNBEARABLE WEIGHT OF MASSIVE TALENT
- 16 INEXORABLE
- 18 VORTEX
- 22 MEMORY
- 24 NOWHERE
- 30 THE DUKE
- 32 MOOOV FILMFESTIVAL
- 36 KIND HEARTS
- 38 DE VERTIGO AWARDS
- 46 KLAPS

WINNER
QUINZE
DES RÉALISATEURS
CANNES 2021

OFFICIALLY SELECTED FOR
FILM FEST GENT

A CHIARA

A FILM BY JONAS CARPIGNANO

20/04
IN DE BIOSCOOP

IMAGINE FILM DISTRIBUTIE WENST VERTIGO EEN GELUKKIGE VERJAARDAG!

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Sara Colson
sara@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Charlotte Timmermans,
Chris Craps, Ruben Nollet

WEBMASTER

Hans verschooten

WEBREDACTIE

Bram Michielsens

EINDREDACTIE

Nicolas Quaghebeur

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

STILLS

*Fantastic Beasts:
The Secrets of Dumbledore*
© 2022 WBEI
Publishing Rights © J.K.R.
TM WBEI

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dorian van der Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

📌 VERTIGObe

📷 VERTIGOgram

📌 VERTIGObe

Vlaanderen
verbeelding werkt

Onder het motto *it's my party and I cry if I want to* moet ik toegeven dat de achtste verjaardag van *Vertigo* me niet direct een polonaise deed inzetten. Het besef dat twee van dergelijke feesten geruisloos gepasseerd waren tijdens de coronacrisis had me immers aan het denken gezet over wat er in die 'verloren jaren' allemaal gebeurd was op persoonlijk en professioneel vlak: een relatiebreuk met de mama van mijn zoontje, enkele alsmar acutere

gezondheidsproblemen en twee zakelijke coördinatoren die kort na elkaar vertrokken, met de nodige extra besognes tot gevolg.

Tijdens het bekijken van *The Unbearable Weight of Massive Talent*, de Nicolas Cage-metakomedie die deze maand de cover siert, werd ik echter teruggeflitst naar de zomer van 1996, een periode waarin ik helemaal in zak en as zat. Ik was herstellende van mijn eerste gebroken hart, had niet het gevoel dat ik thuis hoorde in de richting Germaanse filologie en kampte na een zware oogontsteking met wel heel troebel zicht. Gelukkig kon ik nog naar de bioscoop gaan – het grote scherm was ongeveer het enige wat ik min of meer duidelijk kon zien – en ik herinner me een gelukzalige avond waarop de over the top gebeurtenissen uit *The Rock* me al mijn zorgen eventjes deden vergeten.

Toen ik de iconische felgroene gifballen uit die popcorn-klassieker zag opduiken in de voorgenoemde liefdesbrief aan *all things Cage*, besepte ik plots dat het hoog tijd was om mijn innerlijke *party animal* met een *Wild at Heart*-achtige kreet op de wereld los te laten. Mijn ex en ik doen immers onze uiterste best om samen zo goed mogelijke ouders te zijn. Ik werk dagelijks aan mijn fysieke en mentale gezondheid. En de inzet en overgave van onze nieuwe zakelijke coördinator heeft me de kracht en moed gegeven om er nog duizelingwekkender voor te gaan.

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
HOOFDREDACTEUR

UIT DE KOOI

Een actiekomedie waarin Nicolas Cage een aan lagerwal geraakte versie van zichzelf speelt, die voor 1 miljoen dollar akkoord gaat om het verjaardagsfeestje van een steenrijke megafan op Mallorca bij te wonen? Meer meta dan *The Unbearable Weight of Massive Talent* zul je ze dit jaar waarschijnlijk niet tegenkomen in de bioscoop. Voor scenarist-regisseur Tom Gormican draait het echter vooral rond zijn liefde voor een van de meest enigmatische filmsterren ooit. **STEVEN TUFFIN**

PAPLEPEL

Tom Gormican, scenarist-regisseur van *The Unbearable Weight of Massive Talent*, was nog geen tien toen hij Nicolas Cage voor het eerst aan het werk zag: 'Mijn ouders zaten ergens eind jaren tachtig thuis naar *Raising Arizona* te kijken, de tweede film van de Coens. Ik herinner me dat ik onmiddellijk de slappe lach kreeg toen Nic op het scherm verscheen. Hij leek wel een vleesgeworden tekenfilmfiguurtje. Die indruk bleek ook te kloppen, want later las ik dat hij zich voor die vertolking door Woody Woodpecker had laten inspireren.'

Nadien werd Gormicans fascinatie voor Cage altijd maar groter en groter: 'Zeker vanaf de periode waarin hij eerst een Oscar won voor zijn acteerprestatie in het bloedserieuze *Leaving Las Vegas* om nadien de koning van de popcornfilm te worden met de blockbustertriplek *The Rock*, *Con Air* en *Face/Off*. Ook daarna bleven zijn vertolkingen alsmaar genuanceerder, diverser en intenser worden. Hij is een van de weinige acteurs waarvan je weet dat hij altijd doet wat hij wil wanneer hij wil.'

CENSUUR

Toen Gormican aan zijn scenario begon, had hij geen flauw idee of Cage zou toehappen: 'In het slechtste geval was die schrijfperiode een groot tijdverlies geweest, maar ik wilde dit verhaal koste wat kost vertellen. Van zelfcensuur of enige voorzichtigheid was tijdens het schrijven niet echt sprake. Ik wist dat ik geen perfecte Nicolas Cage kon opvoeren, want dan zou er geen dramatische boog zijn. Zo belandde ik al snel bij Nics in de pers breed uitgesmeerde geldproblemen, die hem een hele reeks projecten van niet altijd de beste kwaliteit deden aanvaarden.'

Toch wilde de cineast zijn relaas niet al te realistisch maken: 'Daarom heb ik Nics gezinssituatie helemaal aangepast. Hij heeft in het echte leven geen ex die hij leerde kennen op een van zijn filmsets waar ze de make-up verzorgde en hij heeft ook geen dochter. In het echte leven heeft hij twee zonen en wordt hij binnenkort vader van een derde

kind, met zijn vijfde echtgenote. Ik hoop stiekem dat mensen na de film gaan zitten googelen wat er echt en niet echt is. Een beetje zoals ik direct wilde weten of Charlie Kaufman daadwerkelijk een tweelingbroer heeft nadat ik Nic beide personages had zien spelen in *Adaptation*. Niet dus! (lacht)'

SURREËEL

Cage aanvaardde de rol nadat Gormican de film had gepitcht als een soort performancekunst waarmee de acteur een ontregelende draai zou kunnen geven aan zijn publieke persona als Hollywoodcelebrity. Toch koos de filmmaker niet helemaal voor een surreële Spike Jonze-achtige aanpak à la *Being John Malkovich* of het voorgenoemde *Adaptation*: 'Ik had het idee dat het verhaal altijd maar groter moest worden, zodat de film gaandeweg zou beginnen te lijken op het soort actiefilms dat Nic in de jaren negentig en nul maakte.'

In een surreëler segment, dat tijdens de montage gesneuveld is, bootste Cage een reeks van zijn meest iconische scènes na in de stijl van de Duits expressionistische

klassieker *Das Cabinet des Dr. Caligari*. 'Ooit zal die sequentie wel ergens opduiken', zegt Gormican. 'De studio vond de film al geflipt genoeg, dus moesten we bepaalde gekkere dingen opofferen. Gelukkig hebben de

confrontaties tussen onze Nic en een jongere, uit zijn *Wild at Heart*-periode afkomstige versie de *theatrical cut* wel gehaald. Die waren verdomd moeilijk om te draaien, met een mix van digitale effecten en *body doubles*.'

Tom Gormican & Nicolas Cage

MEMORABILIA

Het is geen verrassing dat *The Unbearable Weight of Massive Talent* barst van de referenties naar de filmografie van Cage. Van fragmenten uit *Guarding Tess* en *Con Air* over een visuele knipoog naar *Leaving Las Vegas* tot en met een oneliner uit *The Rock*: het passeert allemaal de revue. ‘Gelukkig deed geen enkele studio moeilijk over de rechten’, lacht Gormican. ‘Ik denk dat ze het zelfs leuk vonden dat Nics rijke cinemaverleden nog eens in de kijker werd gezet.’

De grootste hap uit het budget ging ironisch genoeg naar een verzameling fake memorabilia. In een bepaalde scène wordt Cage namelijk door zijn superfan meegenomen naar een heiligdom ter ere van de acteur,

met daarin onder meer de gifparels uit *The Rock*, de gouden pistolen uit *Face/Off* en de bijl en kettingzaag uit het in België gedraaide *Mandy*. ‘Ook al waren het allemaal imitaties

van de originele props – we draaiden in volle coronacrisis en konden dus amper dingen invoeren – toch bleven de rechten om ze te tonen ongelooflijk duur.’

ONTDOOIING

Tot slot vertelt Gormican trots over de alsmaar nauwere band die zich tussen Cage en hem ontwikkelde: ‘In het begin van de shoot was Nic nogal terughoudend, maar mettertijd ontdeedte hij. Zo begon hij steeds vaker persoonlijke en professionele anekdotes in zijn dialogen te

verwerken, met een referentie aan het legendarische ‘*Not the bees!*’-moment uit de remake van *The Wicker Man* als mijn persoonlijke favoriet. Hij was er duidelijk pas na een tijdje echt van overtuigd dat ik hem en zijn carrière niet belachelijk wilde maken, maar wilde eren.’

Nu *The Unbearable Weight of Massive Talent* triomfantelijk in wereldpremière is gegaan op het South by Southwest-festival in Austin, Texas en klaar is om op het grote publiek te worden losgelaten, hoopt Gormican vooral dat zijn film de wereld herinnert aan het massieve talent dat Nicolas Cage heet: ‘Ik ben nog nooit zo’n toegewijde acteur tegengekomen. Hij gaf zich altijd volledig. Hij kende het scenario al een week voor de opnames vanbinnen en vanbuiten. Hij nam het tijdens het draaien elke ochtend opnieuw door. En hij was werkelijk nooit te laat op de set. De man is een fucking legende!’ 🍷

THE UNBEARABLE WEIGHT OF MASSIVE TALENT SPEELT VANAF 20 APRIL IN DE BIOSCOOP

**LESGEVEN IS
IEDEREEN EENS
DE KLAS UIT
STUREN**

**LESGEVEN IS
ALLES
GEVEN**

HONDSDOL

In *Inexorable* zet een mysterieuze jonge vrouw het burgerleventje van een bekende auteur en zijn gezin op zijn kop. De donkere thriller over allesverterende passie is vintage Fabrice du Welz, de Brusselse regisseur die eerder scoorde met *Calvaire* en *Adoration*. Al geeft hij toe dat hij zich ditmaal liet inspireren door een aanrader van Martin Scorsese. **RUBEN NOLLET**

‘Ik kan geen begrip opbrengen voor regisseurs die nooit naar andere films kijken’, zegt Fabrice du Welz. Het mag duidelijk zijn dat de Brusselaar zelf tot aan zijn lippen in de filmgeschiedenis staat. Zijn nieuwe film *Inexorable*, een thriller over een succesvolle schrijver (Benoît Poelvoorde) die te maken krijgt met een geobsedeerde jonge vrouw, is daar een treffende illustratie van: in de eindgeneriek bedankt du Welz uitdrukkelijk regisseur John M. Stahl en actrice Gene Tierney, die in 1945 hetzelfde uitgangspunt gebruikten voor de film noirklassieker *Leave Her to Heaven*.

Du Welz leerde die film kennen via de documentaire *A Personal Journey*

with Martin Scorsese *Through American Movies*: ‘Ik heb als een gek alle titels genoteerd die de grootmeester vermeldde en ze achteraf allemaal opgesnord. Toen ik *Leave Her to Heaven* op een zondagochtend samen met mijn grootmoeder bekeek, was ik er helemaal kapot van.’

‘Het mysterieuze hoofdpersoneage heeft veel weg van een straathond: wild én trouw.’

FABRICE DU WELZ

Eigenlijk heeft de film met zijn verhaal over de dodelijke kant van de liefde een invloed uitgeoefend op du Welz’ volledige oeuvre. In 1999 draaide hij de kortfilm *Quand on est amoureux, c’est merveilleux*, een zwarte komedie over een eenzame vrouw die tot moord overgaat om haar romantische illusies te doen uitkomen, en ook zijn langspeelfilms *Calvaire*, *Alléluia* en *Adoration* gaan over destructieve passie.

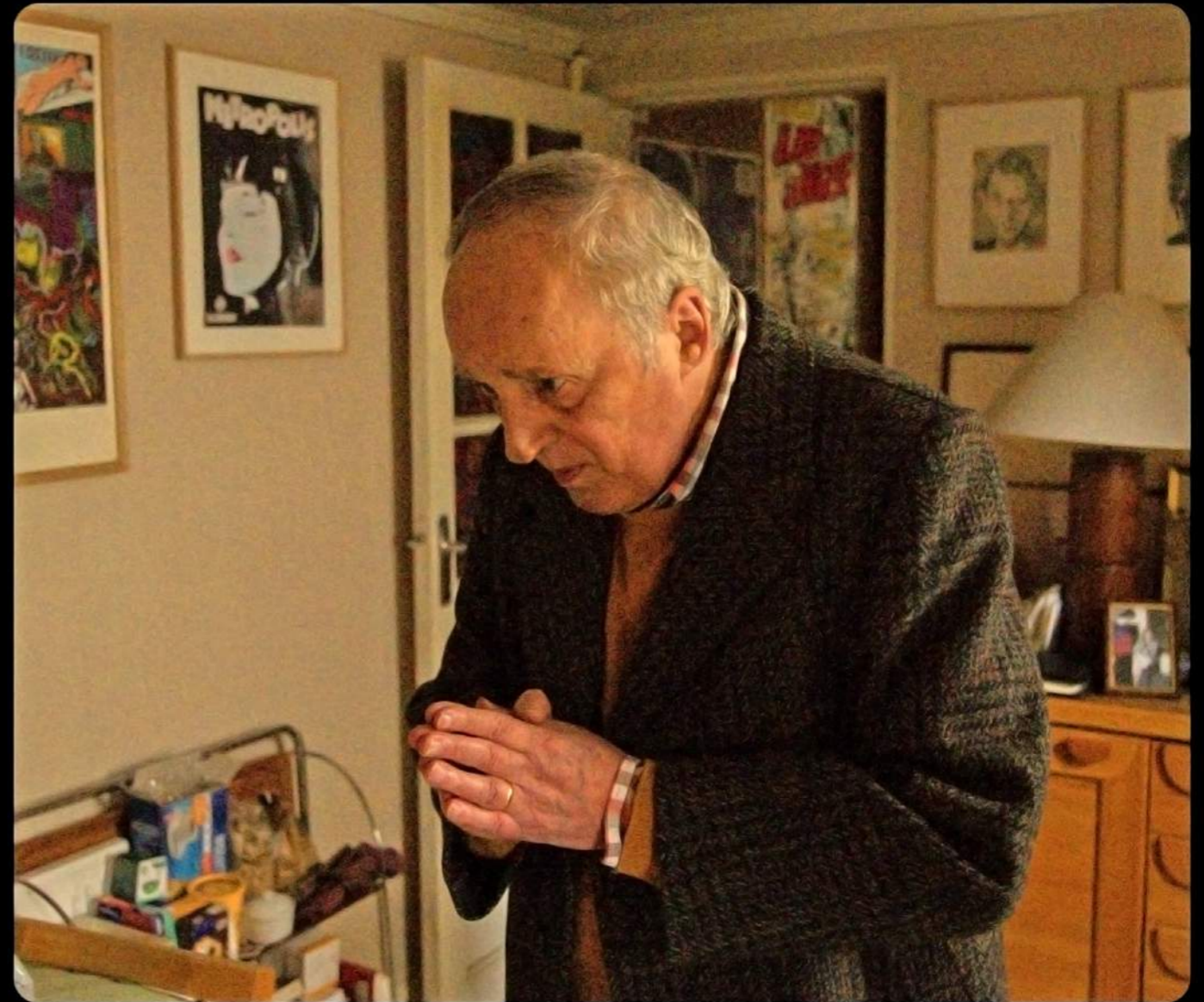
‘Eerlijk gezegd heb ik geen idee waar die obsessie vandaan komt’, zegt du Welz. ‘Ik vind het gewoon een goed uitgangspunt. In het geval van *Inexorable* wilde ik een spannende thriller met een nihilistisch randje maken rond een vrouwelijk personage dat even engelachtig als duivels is. Naast *Leave Her to Heaven* heb ik me laten inspireren door *Voici le temps des assassins* van Julien Duvivier uit 1956, ook over een verleidelijke jonge vrouw met een donker geheim.’

Mocht de kijker tijdens *Inexorable* het gevoel bekruipt dat hij door honden omsingeld is, dan is dat geen toeval. De film begint in een kennel, waar Poelvoordes personage een nieuw huisdier voor zijn dochtertje koopt dat later een belangrijke rol zal spelen. Op het bureau van de schrijver staat een beeldje van een hond dat telkens van plaats lijkt te veranderen. Bovendien hoor je op de geluidsband voortdurend gegrom en gefluf.

Du Welz wilde op die manier de kijker onbewust beïnvloeden: ‘Ik ben ervan overtuigd dat elke film een totemdier moet hebben, een soort dierlijke tegenhanger van het centrale personage. Voor mij heeft de geheimzinnige Gloria veel gemeen met een straathond: een wezen dat in de steek is gelaten, dat wild kan uithalen maar ook extreem trouw kan zijn als het een nieuw baasje vindt. Al is het zeker niet mijn bedoeling om er iets zwaar symbolisch van te maken. Interpreteer het zoals je wilt.’

Du Welz maakt geen autobiografische films, maar de hond uit *Inexorable* is wel min of meer uit het leven van de cineast gegrepen. Als kind had hij een Duitse herdershond, die net als het dier in de film Ulysse heette. Hij hield veel van het beest, maar het bezorgde hem ook een van zijn prilste trauma’s. ‘Toen ik een jaar of tien was, reed ik op mijn fiets met Ulysse naast me’, vertelt hij. ‘Plots werd hij voor mijn ogen verpletterd door een klootzak die als een gek door de straten raasde. Ik was enorm geschokt. Dit is mijn kleine hommage aan die hond.’

INEXORABLE SPEELT VANAF 20 APRIL IN DE BIOSCOOP

DUBBELZICHT

Na de seks, drugs en bonzende beats van *Irréversible*, *Enter the Void* en *Climax* gooit Gaspar Noé het over een radicaal andere boeg met *Vortex*, een meeslepend drama waarin de Franse filmlegende Françoise Lebrun en de Italiaanse horrormaatso Dario Argento een hoogbejaard koppel spelen dat het laatste hoofdstuk van hun leven slijt in een Parijs appartement. Het grote verschil met het aanverwante *Amour* van Michael Haneke? Noé filmde alles in split screen! **STEVEN TUFFIN**

GASPAR NOÉ: ‘Split screen leunt in mijn ogen dichter bij de werkelijkheid aan dan de typische shot-tegenshot-beeldtaal die je in de meeste films en series ziet. Je weet wel: de camera registreert iemand die praat, waarna een shot volgt van de persoon die luistert of antwoordt. Die aanpak – die samen met de opkomst van de televisie populair is geworden – had in dit geval compleet artificieel aangevoeld. Het zou alles nogal *soapy* hebben gemaakt.’

Geen last gehad van bemoeizuchtige producenten die voor een commerciële aanpak ijverden?

‘Absoluut niet. Tijdens de montage heb ik louter voor mezelf dingen uitgeprobeerd met telkens maar een van de twee shots, maar dat werkte voor geen meter. Conceptueel past split screen perfect bij het verhaal van twee individuen van wie de levens onlosmakelijk verbonden zijn. Die aanpak doet trouwens ook iets met het tijdsbesef van de kijker: de film duurt twee uur en twintig minuten en je ziet eigenlijk vier uur en veertig minuten aan beeldmateriaal, maar toch voelt het eindresultaat veel korter aan omdat je ogen de hele tijd van het ene frame naar het andere switchen.’

Doorheen de filmgeschiedenis werd al vaker gebruik gemaakt van split screen, met *Napoléon* van de Franse cineast Abel Gance uit 1927 als een van de vroegste voorbeelden. Wat was jouw eerste split screen-kijkervaring?

‘Ik werd me bewust van de techniek toen ik op de filmschool *Forty Deuce* zag, een film van Andy Warhol-protégé Paul Morrissey over een stelletje mannelijke sekswerkers in Manhattan. Echt memorabel was hij niet, maar ik herinner me wel dat het gebruik van split screen me onmiddellijk aansprak. “Dat ga ik later ook doen, maar veel beter”, zei ik tegen een van mijn klasgenoten. (*grijnst*)’

Had je bekendere films waarin de techniek wordt toegepast, zoals *Richard Fleischers The Boston Strangler* en *Carrie* van Brian De Palma, toen nog niet gezien?

‘Toch wel, maar die specifieke momenten had ik niet onthouden. Ze waren als het ware opgegaan in het geheel. Dat deed mijn fascinatie alleen maar toenemen en besluiten dat split screen, als het juist gebruikt wordt, veel meer kan zijn dan een gimmick. Zelf ben ik enkele jaren terug met de techniek beginnen te experimenteren tijdens de opnames van *Lux Aeterna* en *Summer of '21*, twee kortfilms die ik maakte in opdracht van het modehuis Yves Saint Laurent.’

Is in split screen draaien moeilijker dan met één camera filmen?

‘Er zijn drie films die me slapeloze nachten hebben bezorgd. *Enter the Void* omdat we werkten met camera’s op kranen in piepkleine ruimtes. Daardoor kregen we supercoole beelden, maar het logistieke gepuzzel dat ermee gepaard ging, was een absolute nachtmerrie. *Love* wilde ik koste wat kost in 3D draaien, maar ik had er niet bij stilgestaan dat die

camera’s veel zwaarder en luider zijn dan normale toestellen. Daar stonden we dan superintieme scènes te draaien met een zoemende machine die meer weghad van een ijskast dan van een camera. (*lacht*) Tijdens de shoot van *Vortex* was het dan weer aartsmoeilijk om de crew buiten beeld te houden. Als je met twee camera’s werkt, is de ruimte die je registreert veel groter, wat filmen in een labyrintisch appartement niet bepaald makkelijker maakt.’

Over naar de casting: hoe kwam je bij acteericoon Lebrun?

‘Toen ik aan de slag ging, ben ik direct beginnen na te denken over wie ik zou kunnen casten. Voor het vrouwelijke personage dacht ik al snel aan Françoise, inderdaad een icoon van de betere Franse cinema. Haar monoloog op het einde van *La maman et la putain* van Jean Eustache uit 1973 is een van de best geacteerde scènes uit de Franse filmgeschiedenis.’

En waarom zette je naast haar iemand met amper acteerervaring als Argento?

‘Voor de rol van de man was ik op zoek naar een lieve, grappige knuffelbeer.

‘Conceptueel past split screen perfect bij het verhaal van twee individuen van wie de levens onlosmakelijk verbonden zijn.’

GASPAR NOÉ

Daarom dacht ik al snel aan mijn goede vriend Dario. Natuurlijk vind ik zijn films fantastisch, maar ik ken hem ook als een ongelooflijk warme man. Dat hij geen echte ervaring had, schrikte me niet af. Ik had hem al vaak bezig gezien in talkshows en wist dus dat hij niet bang was van de camera. Zijn Frans was goed genoeg om te improviseren waar nodig. In tegenstelling tot veel acteurs heeft hij geen narcistische trekjes. En dat hij zelf al meermaals achter de camera had gestaan, zorgde ervoor dat hij altijd begrip had als het wat langer duurde voordat we konden beginnen te filmen. (*lacht*)
Heb je hem makkelijk kunnen overtuigen om mee te spelen?

‘Ik had het geluk dat ik zijn dochter Asia goed ken. Toen ik haar vroeg of hij het zou zien zitten, zei ze: “Kom nu meteen naar Rome en we vragen het hem samen.” Zo gezegd, zo gedaan. Echt overtuigen moesten we hem niet, want de opnames van zijn eigen film waren net uitgesteld door de coronacrisis. Op de set vroeg ik trouwens geregeld naar zijn mening. Ik behandelde hem dan alsof hij de echte regisseur was en ik zijn behulpzame assistent. (*lacht*)’

Was draaien in volle coronacrisis geen hachelijke onderneming met twee acteurs van gevorderde leeftijd?

‘Ze waren allebei – net zoals ik – gevaccineerd, dus dat nam de druk een beetje van de ketel. Omdat de andere cast- en crewleden nog geen prik hadden gekregen, moesten we echter voorzichtig blijven. Eigenlijk paste het hele lockdowngebeuren perfect bij de claustrofobische sfeer van de film. Ik had vaak het gevoel dat we ons met veertig mensen in een piepkleine onderzeeër bevonden, waar het soms moeilijk naar adem happen was.’

Je had het daarnet over het labyrintische appartement waarin het grootste deel van de film zich

afspeelt. Als kijker heb je echt het gevoel dat het koppel daar al heel hun leven woont.

‘En toch stond het een maand voor de shoot nog leeg. (*lacht*) Gelukkig werk ik samen met de beste *production designer* van heel Frankrijk, Jean Rabasse, die samen met zijn ploeg op zoek is gegaan naar de juiste boeken, kasten en andere spullen om het appartement tot de nok te vullen.’
Vortex is duidelijk een ander soort Gaspar Noé-film. Toch lijkt je oude motto ‘Le temps détruit tout’ nog steeds centraal te staan.

‘Dat is mijn motto niet! (*lacht*) Ik heb het gejat uit de *Metamorfosen* van de Romeinse dichter Ovidius. Ik kan niet ontkennen dat het onafwendbare van de dood me mateloos fascineert. Alleen heb ik het gevoel dat ik daar vroeger vooral tegen aan het vechten was, terwijl ik het nu volledig aanvaard heb. We worden geboren, we leven en we sterven: zo simpel is het. Je kunt er dus maar beter het beste van maken, want de kans is piepklein dat je na je overlijden nog lang herinnerd zult worden.’ ▣

VORTEX SPEELT VANAF 13 APRIL IN DE BIOSCOOP

ONVERGETELIJK

Het is gelukt! Na negentien jaar en veel geruchten heeft *De zaak Alzheimer* dan toch een Amerikaanse remake gekregen met *Memory*, waarin Liam Neeson de rol van Jan Declair als huurdoeder-met-falend-geheugen overneemt. Bond-veteraan Martin Campbell (*GoldenEye*, *Casino Royale*) over zijn versie van de Erik Van Looy-klassieker. **RUBEN NOLLET**

MARTIN CAMPBELL: ‘Een jaar of tien geleden stopte iemand me een dvd van *De zaak Alzheimer* in handen met de woorden: “Kijk hier eens naar.” Ik hield van de film, maar het script voor de remake dat toen circuleerde, vond ik maar niks. Die scenarist had gewoon een dubbeltje gemaakt van het origineel. Drie jaar later kon ik zelf de rechten kopen, samen met onder meer Peter Bouckaert, een van de producers van eerste film. Liam hield van het nieuwe script, en zo ging de bal aan het rollen.’

Waarom Neeson?

‘Behalve dat hij een steengoede acteur is en de juiste leeftijd had? (lacht) In het origineel straalt de man die de huurdoeder speelt een bepaalde sympathie uit, ook al oefent zijn personage een vak uit dat moreel verachtelijk is. Liam heeft die kwaliteit ook: je hebt hem graag, wat zijn

personage ook doet. Mag ik trouwens zeggen dat die acteur in *De zaak Alzheimer* echt ongelooflijk goed is?’ **Hij heet Jan Declair en hij zal het graag horen. Neeson maakt er een punt van dat het publiek ziet wat het effect van geweld is op het lichaam van iemand met zijn leeftijd. Hoe heb je dat in de film verwerkt?**

‘Door eerlijk te zijn. Ik hou sowieso niet van actie die het moet hebben van digitale effecten. Vuurwerk zonder inhoud, zoals we dat kennen van iemand als Michael Bay, is absoluut niet aan mij besteed. Geef mij maar actie met een bepaalde logica en realiteit. Waarom heeft *Bullitt* de beste autoachtervolging aller tijden, denk je? Omdat er geen achtergrondprojectie, geen *green screen* en geen hectische montage in zit. Ik wil actie die echt is of er op zijn minst zo uitziet. Als iemand in elkaar geslagen

wordt, moet je zien wat de gevolgen zijn. En in het geval van Liams personage moet je zien dat zijn ziekte erger wordt.’ **In *De zaak Alzheimer* werd de aandoe-ning van het hoofdpersonage verbeeld met verwrongen, groene flarden herinneringen. Jij doet dat totaal niet.** ‘Ik moet toegeven dat ik geen fan van was van dat techniekje. Het voegde wat mij betreft niks substantieels toe, zodat ik het liever vermeed. Ik snapte zo ook wel wat er aan de hand was. Tegelijk begrijp ik ook wel dat die stijl toen in de mode was.’

Memory speelt zich af in El Paso, vlak bij de grens met Mexico. Waarom daar precies?

‘Voor een verhaal over vrouwenhandel is het de perfecte locatie. El Paso ligt vlak naast Ciudad Juárez, een van de gevaarlijkste plaatsen van Mexico. Ze liggen aan weerszijden van de Rio Grande, als twee wijken van dezelfde stad. Het is ook het knooppunt waar de meeste immigranten de oversteek naar Amerika maken. Oorspronkelijk zou het verhaal zich afspelen in Phoenix, maar die stad ligt midden in de woestijn, weg van de grens. El Paso past veel beter.’

Zonder te veel te verklappen: Memory loopt veel minder hoog op met het gerechtelijk apparaat dan De zaak Alzheimer. Andere tijden?

‘Het klopt dat mijn film op dat vlak een pak cynischer is. Het wordt al snel duidelijk dat de bazen van de FBI-agenten die jacht maken op de huurmoordenaar van plan zijn om hun eigen carrières te beschermen en de grootste vissen te laten ontsnappen, dus moeten ze het wel anders aanpakken. Ik weet nog dat ik *Sicario* zag: heel goeie film, maar ik snapte niet dat het personage van Emily Blunt de moreel grijze acties van haar collega’s in vraag bleef stellen. Als je zulke tegenstanders tegenover je krijgt, kun je toch niet anders dan zelf ook de regels met een korrel zout nemen?’

MEMORY SPEELT VANAF 27 APRIL IN DE BIOSCOOP

ONDER DE FUNDAMENTEN

In *Nowhere*, het nieuwe drama van *Offline*-regisseur Peter Monsaert, torst Koen De Bouw de wanhoop en woede van een rouwende vader op zijn schouders. Het is de zoveelste imposante vertolking van een acteur die niet voor niets al decennialang een vaste waarde in de Vlaamse cinema is. Een greep uit 's mans rijkgevulde carrière in zijn eigen woorden. **RUBEN NOLLET**

HAN DE WIT (1990)

REGIE Joost Ranzijn

ROL Han de Wit, een verwende jongeman die zijn wat simpele ouders onder de knoet houdt, maar zelf moet opboksen tegen het noodlot.

‘Omdat ik in *Han de Wit* een oer-Hollandse jongen moest spelen, ben ik een half jaar in Amsterdam gaan wonen om me voor te bereiden. Nelly Frijda, die de moeder van mijn personage speelde, nam me vlak voor de shoot op sleeptouw in het nachtleven van de stad. De volgende ochtend werd ik wakker in een badkuip, met het water tot net onder mijn lippen. Het bleek Nelly’s bad te zijn. Geen idee hoe ik daar was terechtgekomen, maar zo begon dus mijn eerste draaidag voor mijn allereerste langspeelfilm. Voor alle duidelijkheid: Nelly zat niet mee in dat bad en zoets is daarna nooit meer gebeurd. *(lacht)*’

SHADES (1999)

REGIE Erik Van Looy

ROL Bob, aanwezig op de set van een Belgisch-Amerikaanse actiefilm op het moment dat daar een beruchte moordenaar opduikt.

‘Mijn personage in *Shades* was niet zo belangrijk, maar ik mocht experimenteren met zijn look en kon voor het eerst in het Antwerps spelen. Bovendien keek ik ernaar uit om samen te werken met Mickey Rourke, die toch een wereldster was. We dachten dat er met hem aan boord wat rock-'n-roll op de set zou zijn. Wisten wij veel. *(lacht)* Ik ken de verhalen uit die tijd, maar ik zag vooral een gepijnigd man, die een verleden met zich meesleurde. Ik heb hem daarna nog teruggezien op de begrafenis van Matthias Schoenaerts’ mama, waarvoor hij speciaal uit Los Angeles was overgevlogen.’

ELINE VERE (1991)

REGIE Harry Kümel

ROL Paul van Raat, de artistiek ingestelde broer van Eline Veres schoonbroer Henk, die Eline ontmoet in Brussel, waar ze eind 19^e eeuw het verstikkende Den Haag probeert te vergeten.

‘Een grootse productie, met genoeg middelen om in hartje zomer het winterse Den Haag na te bootsen. Ik herinner me Kümel als een behoorlijk heftige figuur. Een filmset was voor hem zeker geen democratie. Erg vond ik dat niet, want ik genoot er toen nog van om een radertje in de grote machine te zijn. Vandaag weeg ik liever wat meer op een film. Ik herinner me ook hoe ze destijds rook maakten tijdens een shoot. Nu is dat een efficiënt chemisch proces met machines, dat verschrikkelijk stinkt. Toen gebeurde het met wierook die uit pompjes kwam, waardoor de hele set rook alsof je met Kerstmis in de middernachtmis zat.’

LIJMEN/HET BEEN (2000)

REGIE Robbe De Hert

ROL Frans Laarmans, die in de jaren 1930 betrokken raakt bij een grote reclamezwendel.

‘Een film die voor mij altijd verbonden zal zijn met mijn tegen-speler Mike Verdrengh. De meesten kenden hem destijds als de directeur van VTM, maar hij had altijd al sluimerende acteerambities gehad. Mike speelde misschien niet zichzelf, maar wel een figuur die hij door en door kende door zijn ervaring met de reclamesector. Ik vond de manier waarop hij omging met de mensen op de set heel mooi. *Lijmen/Het been* had enkele grote scènes met veel figuranten, die hun eigen wachtruimte hadden. Als Mike op het einde van de draaidag afscheid nam, stapte hij ook bij hen binnen om hen te bedanken. Dat lijkt simpel, maar ik vond het prachtig.’

DE ZAAK ALZHEIMER (2003)

REGIE Erik Van Looy

ROL Commissaris Eric Vincke, op jacht naar een huurmoordenaar met geheugenproblemen.

‘De eerste keer dat ik een script van *De zaak Alzheimer* onder ogen kreeg, zou ik niet Vincke spelen maar zijn jongere collega Verstuyft, maar die poging ging niet door. Jaren later werd het project opgevist met Erik als regisseur. Ondertussen was ik oud genoeg voor de rol van Vincke. Ik keek voornamelijk uit naar de onder-vragingscène met Jan Decler, al zag ik er ook tegenop. Bij acteurs van zijn kaliber voel je die zenuwen altijd, zeker als je jong bent. Ik herinner me ook de enthousiaste reacties na de première. Erik fluisterde: ‘*Godverdoeme*, hoe gaan we dat ooit kunnen evenaren?’

WINDKRACHT 10: KOKSIJDE RESCUE (2006)

REGIE Hans Herbots

ROL Majoor-commandant Mark Van Houte, boordcommandant van het 40e Smaldeel Heli van de Belgische Luchtmacht.

‘Als je op een filmset problemen wil, moet je met baby’s, dieren of helikopters werken. *(lacht)* Onze Sea Kings konden ook op elk moment worden weggeroepen, wat regelmatig gebeurde. Ze zijn nu eenmaal gebouwd om mensen te redden, niet om in films mee te spelen. Ik zag die film als een soort labo: we konden voor het eerst in Vlaanderen experimenteren met special effects van enig niveau. Daar hebben we als filmindustrie verder op kunnen bouwen. Zo was *Torpedo* nooit mogelijk geweest zonder *Windkracht 10*. Eigenlijk heeft die film een bijdrage geleverd aan alle Vlaamse producties.’

SMOORVERLIEFD (2010)

REGIE Hilde Van Mieghem

ROL Bert, goeie vriend – of meer? – van Judith, een van de vrouwen die in deze romantische komedie op zoek zijn naar liefde.

‘Hilde had me al gevraagd voor haar eerste film *De kus*, maar toen kon ik niet. Ik ken haar sinds we allebei in de serie *Moeder, waarom leven wij?* speelden. We hebben ook samen in het theater gestaan, dus ik wist hoe ze in elkaar zit: een passionele, heftige en wilde vrouw. *Smoorverliefd* was een romantische komedie, een genre waar ik me niet vaak aan heb gewaagd omdat ik me sinds het begin van mijn carrière bewust ben van het gevaar van typecasting. De directeur van de toneelschool had me immers een jeune premier genoemd. Ik heb dat moeten opzoeken. Ik begreep wat hij bedoelde, maar ik heb me meteen tegen dat etiket verzet, om ervoor te zorgen dat de mensen anders naar me zouden kijken.’

NOWHERE (2022)

REGIE Peter Monsaert

ROL André, een voormalige vrachtwagenchauffeur die sinds de dood van zijn dochter op de dool is. Tot hij Thierry betrapt, een dakloze tiener die bij hem binnenbreekt.

‘Tijdens de twee maanden voor de start van een productie volg ik meestal een macrobiotisch dieet. Ik vind het mijn verantwoordelijkheid als acteur om niet ziek te zijn. Een draaidag kost tenslotte veel geld. Voor *Nowhere* had Peter me gevraagd om van André een magere, breekbare man te maken. Door de coronacrisis werden de opnames echter steeds opnieuw uitgesteld en ineens waren we een jaar verder. In die periode ging mijn fysiek een heel andere kant op dan wat Peter besteld had. Een maand of drie voor we effectief gingen draaien, heb ik hem gezegd dat ik André toch eerder zag als een man die veel vasthoudt en vroeg ik of we er niet beter iemand van konden maken met wat bagage, letterlijk en figuurlijk. *(lacht)* Dat vond Peter gelukkig een goed idee, zodat ik mijn zonden kon voortzetten. Uiteindelijk ben ik een kilo of vijftien verzwaard, die er vier maanden later weer af moesten voor *Twee zomers*.’

NOWHERE SPEELT VANAF 6 APRIL IN DE BIOSCOOP

10 SEIZOENEN DE MOL // 8 JAAR VERTIGO
DAT MOETEN WE TOCH VIJFEN?

**FINALE
DE MOL**

ZONDAG 8 MEI TICKETS EN INFO:

GOPLAY **PALAIS 12**

HARTENDIEF

Dat de werkelijkheid de fictie vaak overtreft, blijkt eens te meer in *The Duke*, een tragikomedie over een kunstroof die in 1961 Engeland op zijn kop zette. In de hoofdrol herken je Jim Broadbent, onder meer bekend van *Gangs of New York*, *Iris* en twee Harry Potter-films. In de zwanenzang van *Notting Hill*-regisseur Roger Michell staat de oude rot eindelijk eens helemaal in de spotlight. **RUBEN NOLLET**

In 1961 had de Britse overheid groot nieuws: ze had ervoor gezorgd dat het portret van de Hertog van Wellington, geschilderd door de Spaanse meester Goya, in het land zou blijven. Dat er 140.000 pond was neergeteld – bijna 2,4 miljoen euro – om het schilderij uit handen van een Amerikaanse verzamelaar te houden, was slechts bijzaak. Zolang de nationale held, die in 1814 Napoleon de genadeslag had toegebracht in Waterloo, maar in de National Gallery op Trafalgar Square bleef hangen. De consternatie was dan ook groot toen op 21 augustus van dat jaar het schilderij plots verdwenen bleek te zijn.

The Duke bleef vier jaar lang onvindbaar, tot ene Kempton Bunton uit Newcastle zich in 1965 aangaf bij de autoriteiten. De gepensioneerde buschauffeur, invalide, amateur-toneelschrijver, zelfverklaarde filosoof en fulltime voorvechter van de rechten van de man in de straat werd na een druk besproken rechtszaak veroordeeld tot drie maanden cel voor het stelen van het kader – het schilderij zelf had hij teruggeven.

‘Het personage sprak me meteen aan, vooral omwille van zijn heerlijke gevoel voor humor.’

JIM BROADBENT

JIM BROADBENT: ‘Ik had eerlijk gezegd nog nooit van de goede man gehoord, maar ik heb een excuus: ik was amper twaalf toen de zaak in het nieuws kwam. Toen ik het scenario in handen kreeg, sprak het personage me wel meteen aan, vooral omwille van zijn heerlijke gevoel voor humor.’

Dat komt vooral tot uiting in de rechtbankscènes, waarin hij zich bijna als een stand-upcomedian ontpopt. Hoe waarheidsgetrouw zijn die momenten?

‘Een deel ervan is letterlijk overgenomen uit de documenten van het hof. Voor mij waren die scènes ook aandoenlijk, want ik kon me

voorstellen hoezeer Kempton in zijn element was toen hij voor het eerst een publiek had. Daarom heb ik keihard gewerkt om zijn sappige dialect en accent onder de knie te krijgen. Die waren cruciaal om hem tot leven te wekken.’

Je won misschien wel een Oscar voor je vertolking in het dramatische *Iris*, maar humor heeft altijd een belangrijke rol in je carrière gespeeld.

‘Klopt. Als kind was ik al enorm gefascineerd door comedy. In de jaren 1950 hadden we thuis geen televisie, dus ging ik bij mijn grootmoeder naar alle komische shows kijken die werden uitgezonden. Toen ik begon als acteur, zag ik mezelf als een komiek. Ik was ervan overtuigd dat comedy de grondslag zou zijn van alles wat ik deed. Daarom dat ik zoveel zin had in *The Duke*.’

Dit werd jammer genoeg de laatste film van regisseur Roger Michell, die in september vorig jaar overleed.

Hoe zul je je hem herinneren?

‘Roger was een fantastische man om mee samen te werken. *The Duke* en *Le Week-End*, die ik in 2013 met hem heb gemaakt, waren twee van de beste filmervaringen die ik ooit heb gehad. Roger was altijd extreem goed voorbereid en wist precies wat hij wou. Hij was oprecht geïnteresseerd in mensen en hij wist hoe hij het beste uit ons kon krijgen, zonder ons ooit echt te pushen. Iedereen die ooit met hem had gewerkt, wilde dat nog eens doen. Zijn dood is een enorm verlies.’

THE DUKE SPEELT VANAF 20 APRIL IN DE BIOSCOOP

WERELDVISIE

Het valt misschien niet altijd op, maar er worden ook buiten de Engelstalige wereld enorm veel films gemaakt. MOOOV Filmfestival, dat tussen 19 april en 2 mei plaatsvindt in acht steden én online, maakt er al jaren werk van om cinema uit alle windstreken naar ons land te halen. Om ons een beetje wegwijs te maken, stipt artistiek directeur Marc Boonen tien blikvangers aan. **RUBEN NOLLET**

THE BOOK OF DELIGHTS (Brazilië)

Eén van de acht films in competitie gaat over de relatie tussen een jonge lerares en een professor filosofie. 'Gebaseerd op een boek van Clarice Lispector, een van de meest vernieuwende Braziliaanse schrijfsters van de vorige eeuw', legt Boonen uit. 'De film is prikkelend en gaat heel creatief om met ruimte. Dat hij door een vrouw is geregisseerd, is voor MOOOV een pluspunt. Ik heb trouwens de indruk dat vrouwen steeds meer aan de bak komen in de wereldcinema.'

DEATH OF A VIRGIN AND THE SIN OF NOT LIVING (Libanon)

Libanon staat niet meteen bekend als een paradijs op aarde, maar er worden blijkbaar veel films gemaakt: het land is opvallend goed vertegenwoordigd op MOOOV. 'Death of a Virgin gaat over drie jonge mannen die stiekem voor het eerst naar een prostituee gaan en de macho uithangen', zegt Boonen. 'Maar de film laat tegelijk ook horen wat ze echt denken en vertelt wat er later met hen zal gebeuren. Straf gedaan.'

FLEE (Denemarken)

'We richten de aandacht vooral op films uit Azië, Afrika en Latijns-Amerika', stelt Boonen. 'De openingsfilm van MOOOV is Deens, maar heeft toch zijn plaats op het festival. Dit is namelijk het waargebeurde verhaal van een man die als kind uit Afghanistan is gevlucht, al lange tijd in Kopenhagen woont en aan de vooravond van zijn huwelijk met zijn verleden wordt geconfronteerd.' Flee kreeg drie Oscarnominaties: beste animatie, beste documentaire en beste internationale film.

EL GRAN MOVIMIENTO (Bolivia)

'Een van de vreemdste dingen die ik vorig jaar heb gezien', aldus Boonen over deze Boliviaanse film. Niet toevallig, want regisseur Kiro Russo maakt stilaan naam met zijn experimentele aanpak. 'De hoofdfiguren zijn een mijnwerker die zwaar ziek wordt en een sjamaan die in de bergen woont. Het is een heel donkere film, ook visueel. Je moet hem eerder ondergaan. Uitdagende cinema, maar die heeft ook zijn plaats op het festival.'

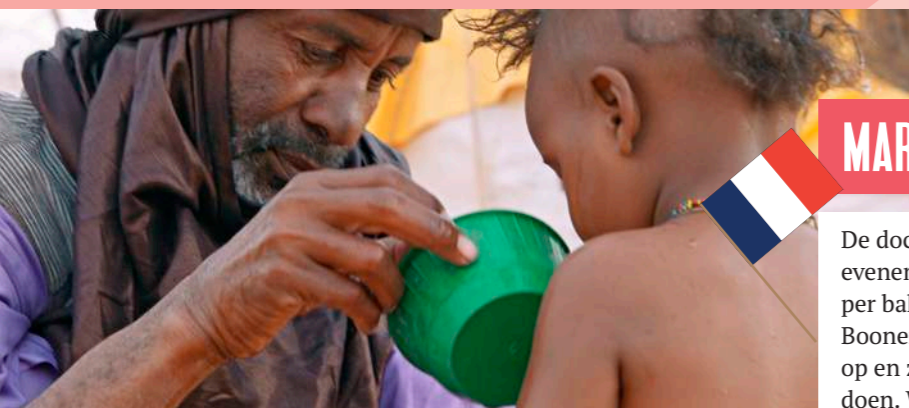
HUDA'S SALON (Palestina)

Dat wereldcinema heel meeslepend kan zijn, heeft de Palestijns-Nederlandse regisseur Hany Abu-Assad al verschillende keren bewezen. In de thriller *Huda's Salon* doet hij dat opnieuw. 'Het hoofdpersonage is een getrouwde vrouw die gedwongen wordt om te spioneren voor Israël', weet Boonen. '*Huda's Salon* is vrij complex, maar ook heel spannend. De film komt binnen als een mokerslag.'

THE CLOUD & THE MAN (India)

Manik is een wat vreemde eenzaat, die na de dood van zijn vader merkt dat hij door een wolk wordt achtervolgd. 'Je zou verwachten dat films uit India vol kleur zitten', merkt Boonen op, 'maar dit is een innemend surrealistisch verhaal in prachtig zwart-wit. Moeilijk in woorden te vatten, maar heel ontroerend.'

MARCHER SUR L'EAU (Frankrijk)

De documentaire *Marcher sur l'eau* wordt een evenement op MOOOV. 'We vervoeren de film per bakfiets van Brugge naar Genk', vertelt Boonen. 'Door het fietsen laden de batterijen op en zo kunnen we onderweg vertoningen doen. We werken dus 100 procent CO₂-neutraal, wat perfect bij het onderwerp van de film past: de gevolgen van de klimaatopwarming op het dagelijkse leven in Niger.'

MICA (Marokko)

MOOOV Filmfestival is niet alleen voor grote mensen. 'We besteden ook veel aandacht aan ons familieprogramma', benadrukt Boonen. 'Het gaat om tien films waar je met het hele gezin naartoe kunt.' Daar hoort onder meer *Mica* bij, over een arm jongetje dat in Casablanca de terreinen in een tennisclub onderhoudt en er de aandacht trekt van een coach.

ONCE UPON A TIME IN UGANDA (Oeganda)

In Oeganda worden niet alleen films gemaakt, de filmindustrie heeft er zelfs een eigen naam: Wakaliwood. 'Deze documentaire gaat over een kerel die de Afrikaanse Tarantino wordt genoemd', lacht Boonen. 'Hij draait de ene actiefilm na de andere, met zijn familie en dorpsgenoten als acteurs. Zonder budget, maar met bakken inventiviteit en enthousiasme. De film stelt ook het clichébeeld bij dat we nog al te vaak van Afrika hebben.'

REFLECTION (Oekraïne)

MOOOV Filmfestival heeft ten slotte ook oog voor de situatie in Oekraïne. In *Reflection* wordt een chirurg in de conflictgebieden in het oosten van het land gevangengenomen door de Russen. 'De film gaat bij ons op 24 april in première en krijgt daarna vertoningen in verschillende steden', klinkt het. 'Alle opbrengsten komen ten goede aan de filmmakers in Oekraïne.'

(NON-)FICTIE

In *Kind Hearts* volgen de Brusselse filmmakers Gerard-Jan Claes en Olivia Rochette het jonge koppel Lucas en Billie tijdens het scharnierjaar tussen middelbare school en universiteit. De bijzondere combinatie van fictie en documentaire, die op het filmfestival van Berlijn de Juryprijs van de Generation-competitie won, maakt de kijker tot getuige van prille liefde en de soms moeilijke gesprekken die daarmee gepaard gaan. **CHARLOTTE TIMMERMANS**

GERARD-JAN CLAES: 'In onze film *Grand travaux* heeft een van de jongeren die we volgden het op een bepaald moment met zijn vriendin over samenwonen. Daar werd de kiem gelegd voor *Kind Hearts*: we wilden het thema van liefde verkennen in een hybride vorm tussen fictie en documentaire. Om dat idee vorm te geven, zijn we enkele maanden gaan observeren in verschillende scholen. In een ervan werden we aangesproken door Lucas, die geïnteresseerd was in wat we deden. We hebben een paar testopnames gedaan om te zien hoe hij en zijn vriendin Billie zich verhielden tot de camera. Het contrast tussen de extraverte Lucas en de timide Billie was erg mooi.'

De mix van observatie en nagespeelde scènes is apart. Hoe zijn jullie te werk gegaan?

OLIVIA ROCHETTE: 'Dat is een beetje onze vaste manier van werken geworden. We proberen elke keer een soort arena te creëren, waarbinnen we ruimte laten voor toevalligheden. Er is geen uitgeschreven script, maar we volgen onze personages enkele dagen met de camera om vervolgens tijdens de montage te beslissen wat we daarna gaan doen. Toen we al even aan het filmen waren, vertelden Lucas en Billie ons dat ze uit elkaar gingen. Die wending hebben we ook in de film verwerkt, wat betekent dat het koppel het gesprek waarin ze het uitmaken voor de camera hebben overgedaan.'

We zijn natuurlijk altijd blijven aftoetsen of zij zich daar comfortabel bij voelden.' **Het lijkt inderdaad niet evident om de grenzen van het stel te bewaken als je in zo'n intieme sfeer filmt.**

CLAES: 'Dat was een zoektocht die we samen ondernamen, waarbij het wederzijdse vertrouwen alsmaar groter werd. Van onze kant was het belangrijk dat Lucas en Billie het idee loslieten dat ze moesten performen, dat wat ze deden voor de camera 'goed' of 'slecht' was. Het was de bedoeling dat ze zowel in de documentaire als in de gespeelde scènes dicht bij zichzelf bleven.'

Zonder professionele acteurs en typische hulpmiddelen zoals een soundtrack zijn de emoties in *Kind Hearts* veel minder eenduidig dan in een gewone film.

ROCHETTE: 'We wilden dan ook geen dramatisch liefdesverhaal vertellen, maar twee mensen volgen tijdens een bijzonder moment in hun leven. Vaak wordt in romantische films het hele spectrum van emoties door de makers ingevuld, terwijl een observerende aanpak meer ruimte voor de kijker laat. Dat heb ik ook gemerkt aan de reacties op de film: mensen lezen er verschillende dingen in, afhankelijk van hoe ze zelf hun relatie beleven of naar de wereld kijken.'

Hebben jullie iets willen vertellen over wat het anno 2022 betekent om jong te zijn?

CLAES: 'Lucas en Billie zijn zeker geen sjabloon voor de jeugd van vandaag. We zijn geen sociologen en willen daarover geen uitspraken doen. Wat ons fascineert is de manier waarop jongeren toegang zoeken tot de volwassen wereld. Je merkt dat bij Lucas en Billie in de manier waarop ze praten, met zinnigjes als "Hou je van mij?" en "Ik heb tijd voor mezelf nodig." Via hen krijgen we een beeld van hoe de volwassen wereld georganiseerd is en welke clichés daarbij horen. Het is mooi om te zien hoe Billie en Lucas binnen de context van hun relatie een plek zoeken in die wereld.' ▣

KIND HEARTS SPEELT VANAF 6 APRIL IN DE BIOSCOOP

BESTE ACTRICE OOIT

BESTE ACTEUR 2021

Na de *home edition* van vorig jaar konden we eind maart opnieuw in een volle cinemazaal – maak dat mee! – de Vertigo Awards uitdelen. Nadat de *Vertigo*-vrienden en -vriendinnen voluit waren gegaan met hun stemmen in vijf categorieën, zowel van 2021 als aller tijden, bleken verrassing en traditie zij aan zij te gaan. Onze persoonlijke *boy wonder TOK* zette opnieuw alles op alles om de winnaars, de runner-ups én een Vlaams supertalent grappig-glorieus in de kijker te zetten.

ALTIJD PRIJS

BESTE ACTEUR OOIT

BESTE REGISSEUR 2021 ↓

DENIS VILLENEUVE

BESTE REGISSEUR *OOIT* ↓

STEVEN SPIELBERG

QUENTIN TARANTINO

STANLEY KUBRICK

BESTE FILM *OOIT* ↓

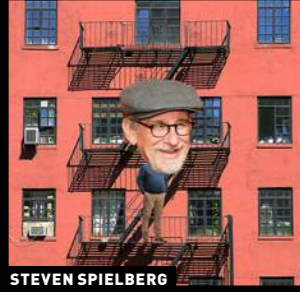
THE GODFATHER

THE DARK KNIGHT

PULP FICTION

STEVEN SPIELBERG

JANE CAMPION

BESTE FILM 2021

BESTE FILM 2021 ↑

BESTE VLAAMSE FILM 2021

DEALER

COOL ABDOUL

RED SANDRA

KOM HIER DAT IK U KUS

DE GEBROEDERS SCHIMM

RUNSKOP

VLAAMSE FILM OOIT

THE BROKEN CIRCLE BREAKDOWN

DE ZAAKALZHEIMER

BESTE VLAAMSE FILM *OOIT*

VERTIGO'S BESTE OOIIT **AWARD**

Waarom casten ze altijd dezelfde acteurs? Het was een van de grote verzuchtingen die je vroeger steevast hoorde als het over de Vlaamse film ging. Echt ongelijk kon je de criticasters niet geven, maar tegelijk hadden ze het wel over klasbakken zonder weerga.

Een daarvan was Koen De Bouw. Hij viel mij voor het eerst op in *Lijmen/Het been*, de Willem Elsschot-verfilming van Robbe De Hert waarin hij naast een bezeten Mike Verdrengh de Elckerlijc van dienst speelde. De Bouw straalde een kwetsbaarheid uit die zijn personage enorm menselijk maakte.

Die kwaliteit is altijd als een rode draad door zijn oeuvre blijven lopen. Of het nu ging om zijn commissaris Vincke in *De zaak Alzheimer* en diens opvolgers, zijn *scheefpoeper* in *Loft* of zijn wraakzuchtige weduwnaar in *Het vonnis*: keer op keer wist hij bakken empathie los te weken.

Ondertussen is de acteurspoel waaruit wordt gevist veel groter geworden, maar De Bouw is een vaste waarde gebleven. Volledig terecht, want in *Nowhere* van Peter Monsaert bewijst hij dat hij in alle soorten cinema schittert. Zoals het een ware filmster betaamt. **STEVEN TUFFIN**

THE MOST
NICOLAS CAGE
BIRTHDAY EVER
CONGRATS, VERTIGO!

THE UNBEARABLE WEIGHT OF
MASSIVE TALENT

PEDRO PASCAL TIFFANY HADDISH

LIONSGATE PRESENTS A SATURN FILMS / BURRI PRODUCTIONS PRODUCTION A FILM BY TOM GORMICAN NICOLAS CAGE "THE UNBEARABLE WEIGHT OF MASSIVE TALENT" PEDRO PASCAL SHARON HORGAN MIKE BARINHOLTZ ALESSANDRA MASTRONARDI JACOB SCIPIO WITH NEIL PATRICK HARRIS AND TIFFANY HADDISH COSTUME DESIGNER MARY VERNIEU CSA AND JESSICA KELLY CSA EXECUTIVE PRODUCERS GEORGE DRAKOULIAS PRODUCED BY MARK ISHAM EXECUTIVE PRODUCERS PACO DELGADO PRODUCED BY SAMSON MUCKE KEVIN ETTEN WRITTEN BY MELISSA BRETHERTON ACE PRODUCED BY KEVIN KAVANAUGH DIRECTED BY NICEL BLUCK PRODUCED BY NICOLAS CAGE MIKE NILON KRISTIN BURR P.G.A. KEVIN TUREN

BELGA SATURN FILMS TOM GORMICAN & KEVIN ETTEN TOM GORMICAN Dolby Atmos LIONSGATE

20 APRIL IN DE BIOSCOOP

DE ROMA

- 17 APR STRAND OF OAKS
- 22 APR PAUL CARRACK
- 29 APR MILOW
- 18 MEI JANE BIRKIN
- 21 MEI POSTMODERN JUKEBOX
- 26 MEI KEVIN MORBY
- 1 JUN MACY GRAY
- 7 JUN TAXI WARS
- 10 JUN EEFJE DE VISSER
- 15 JUN LP

DE ROMA: TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT

TICKETS: WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60 + BALIE TURNHOUTSEBAAN 329 + FNAC-WINKELS

GREENHOUSE TALENT PRESENTS

END OF THE ROAD
KISS
06.06.2022
SPORTPALEIS, ANTWERPEN

THOMAS BERGERSEN & NICK PHOENIX PERFORM
TWO STEPS FROM HELL
15.06.2022
PALEIS 12, BRUSSELS EXPO

MASSIVE ATTACK
17.09.2022
PALEIS 12, BRUSSELS EXPO

ENNIO MORRICONE
THE OFFICIAL CONCERT CELEBRATION
04.12.2022
PALEIS 12, BRUSSELS EXPO

FAREWELL YELLOW BRICK ROAD TOUR
ELTON JOHN
LAST TICKETS
27 & 28.05.2023
SPORTPALEIS, ANTWERPEN

WONDER THE WORLD TOUR
SHAWN MENDES
18.07.2023
SPORTPALEIS, ANTWERPEN

TICKETS: GREENHOUSE TALENT.COM

Fantastic Beasts: The Secrets of Dumbledore

REGIE David Yates
CAST Eddie Redmayne, Jude Law, Mads Mikkelsen
SPEELDUUR 2u22
VANAF 6 april in de bioscoop

In hun derde filmavontuur zoeken magiër-zoöloog Newt Scamander en zijn vrienden een manier om de oorlogszuchtige tovenaars Grindelwald te stuiten. Magisch vuurwerk voor Harry Potter-fans. **RUBEN NOLLET**

The Reason I Jump

REGIE Jerry Rothwell
CAST Donna Budway, Emma Budway, Jeremy Dear
SPEELDUUR 1u22
VANAF 6 april in de bioscoop

Geïnspireerd door het gelijknamige boek van Naoki Higashida werpt deze documentaire een blik op de innerlijke werelden van vijf niet-sprekende mensen met autisme van uiteenlopende nationaliteiten. In de trant van *Life*, *Animated*. **RN**

Apples

REGIE Christos Nikou
CAST Aris Servetalis, Sofia Georgovassili, Anna Kalaitzidou
SPEELDUUR 1u31
VANAF 13 april in de bioscoop

Surrealistische Griekse tragikomedie à la de Yorgos Lanthimos-klassiekers *Alps* en *The Lobster* over een man die zijn geheugen verliest en opgenomen wordt in een overheidsprogramma dat patiënten een nieuwe identiteit helpt op te bouwen. **RN**

A Chiara

REGIE Jonas Carpignano
CAST Swamy Rotolo, Grecia Rotolo, Claudio Rotolo
SPEELDUUR 2u01
VANAF 20 april in de bioscoop

In dit Zuid-Italiaanse drama ontdekt de tiener Chiara dat haar liefdevolle vader een dubbelleven leidt. Als de man verdwijnt, hult hun omgeving zich in stilwijgen. Een gebroeders Dardenne-achtige variant op het maffiadrama *Gomorra*. **CHRIS CRAPS**

Hit the Road

REGIE Panah Panahi
CAST Pantea Panahiha, Hasan Majuni, Rayan Sarlak
SPEELDUUR 1u33
VANAF 27 april in de bioscoop

Een jonge man is met zijn moeder, vader en hyperactieve broertje met de auto op weg naar een mysterieuze bestemming. De zoon van gevierd Iraans cineast Jafar Panahi debuteert met een tragikomische roadmovie à la *Familia rodante*. **RN**

Op [vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be) vind je elke woensdag nieuwe recensies!

Breng het beste van de bioscoop naar je thuis via je Telenet TV-theek.

Pas verschenen in de bioscoop, nu al bij je thuis: deze recente cinemaparels huur je gewoon via Film à la Carte in je TV-theek.

Spider-Man: No Way Home (vanaf 11 april)

Een must-see voor Marvel-fans van het eerste uur.

We started getting visitors... from every universe. De Marvel-superheld is ontmaskerd en kan zijn normale leven niet langer gescheiden houden van zijn gevaarlijke leven als Spider-Man. Als hij Doctor Strange om hulp vraagt, staat er meer op het spel dan ooit tevoren. Met o.a. Tom Holland, Zendaya en Benedict Cumberbatch in de topcast.

House of Gucci (vanaf 12 april)

Een defilé van mode, macht en moord.

Regisseur Ridley Scott haalt weer alles uit de (kleer)kast in House of Gucci: een drama gebaseerd op ware gebeurtenissen van de dynastie achter het Italiaanse modehuis. In het verhaal dat drie decennia overspant, passeren liefde, verraad, decadentie en uiteindelijk ook moord de revue. Met de flamboyante Lady Gaga en Adam Driver in de hoofdrollen.

The French Dispatch

Welkom in de wonderlijke wereld van Wes Anderson.

De journalisten van het Amerikaanse dagblad 'The French Dispatch' eren hun pas overleden hoofdredacteur met de publicatie van 3 reeds verschenen verhalen: een gevangene met schildertalent, studentenrellen en een verkeerd gelopen ontvoering. Met kleppers als Adrien Brody, Tilda Swinton en Timothée Chalamet.

Bittersweet Sixteen

De bitterzoete weg naar de jongvolwassenheid.

In dit komisch drama rekt Lotte in afwachting van haar 16e verjaardag af met een toxische relatie met het mooiste meisje van de klas, een gehavend zelfbeeld, de zoektocht naar haar seksuele identiteit en de plotse scheiding van haar ouders. Een coming of age-verhaal om van te smullen.

Beringen | Brugge | Deinze | Genk | Lier | Sint-Niklaas | Turnhout | Zaventem | + online

MOOOV

www.moov.be

2022

filmfestival

19 april
-2 mei